

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) i j) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2016 r. – Hércules Club de Fútbol/Komisja**(Sprawa T-766/16)**

(2017/C 006/60)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Hércules Club de Fútbol, SAD (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci S. Rating i Y. Martínez Mata)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji C (2016) 4060 wersja ostateczna Komisji Europejskiej;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Część zaskarżonej decyzji odnosząca się do Hércules CF dotyczy pożyczki w wysokości 18 milionów EUR udzielonej przez organizację prywatną na rzecz Fundación de la Comunidad Valenciana Hércules de Alicante, innej organizacji prywatnej, która wykorzystywała znaczną część pożyczki do subskrypcji akcji Hércules CF w ramach podwyższenia kapitału. Owa pożyczka została objęta gwarancją przez Institut Valencià de Finances będący publicznym instytutem finansowym.

Komisja podniosła, że wskutek owej transakcji Hércules CF stał się beneficjentem pomocy państwa w wysokości różnicy pomiędzy rzeczywistym kosztem gwarantowanej pożyczki a kosztem, który musiałby ponieść w zwykłych warunkach rynkowych wraz z odsetkami od dnia otrzymania pożyczki, do dnia wydania zaskarżonej decyzji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprawidłowego zastosowania komunikatu Komisji w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji.
 - W tym względzie skarżący podnosi, że nie jest „przedsiębiorstwem zagrożonym” w rozumieniu wytycznych z 2004 r., i że udzielona gwarancja uwzględniała ryzyko braku zapłaty i zabezpieczenie kredytu.
2. Zarzut drugi, podniesiony tytułem pomocniczym, dotyczący braku skutków dla konkurencji i wymiany pomiędzy państwami członkowskimi.
 - W tym względzie Hércules CF podniósł, że nie mógł konkurować w Europie, i że podniesiona pomoc nie dała mu żadnej korzyści konkurencyjnej.

3. Zarzut trzeci, podniesiony tytułem pomocniczym, dotyczący błędnego obliczenia podniesionej pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2016 r. – BNP Paribas/EBC

(Sprawa T-768/16)

(2017/C 006/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: BNP Paribas (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Champsaur i A. Delors, avocats)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 256 i 263 TFUE nieważności decyzji ECB/SSM/2016 – R0MUWSFPU8MPRO8K5P83/136 wydanej przez Europejski Bank Centralny w dniu 24 sierpnia 2016 r.;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa jakie popełnił Europejski Bank Centralny (EBC) przy interpretacji przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1; zwanego dalej „rozporządzeniem nr 575/2013”).

Skarżąca zarzuca, że decyzja EBC z dnia 24 sierpnia 2016 r. oddalająca wniosek, który złożyła w celu uzyskania pozwolenia na wyłączenie ekspozycji wobec sektora publicznego z obliczania wskaźnika dźwigni między innymi:

- jest sprzeczna z zamiarem prawodawcy europejskiego i celami realizowanymi przez rozporządzenie nr 575/2013;
 - pozbawia wszelkiej skuteczności art. 429 ust. 14 rzeczonego rozporządzenia;
 - stanowi naruszenie przez EBC kompetencji prawodawcy europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do oceny ryzyka ostrożnościowego związanego z oszczędnościami regulowanymi, albowiem EBC nie uwzględnił ram prawnych i danych empirycznych związanych z tymi oszczędnościami oraz mających znaczenie sprawozdań Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i popełnił ów błąd w ocenie zarówno w odniesieniu do ryzyka dźwigni jak też do innych rodzajów ryzyka ostrożnościowego z nim związanych.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zaskarżonej decyzji ze względu po pierwsze na naruszenie ogólnej zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 traktatu o Unii Europejskiej i po drugie na niespełnienie szczególnych wymogów związanych z zasadą proporcjonalności w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego przewidujących, że wymogi ostrożnościowe muszą być dostosowane do modelu biznesowego banku i do związanego z nim ryzyka dla sektora finansowego i dla gospodarki.